

Publicerad 2010-05-15 14:30 av lodjuret/seglare

Så rykande färskt (novellavsnittet) att det ännu ångar av lust och svett som efter ett hett bad i damturken eller efter att ha lyssnat djärvt till 'Lustans lakejer'.

Laxermedel akt elva

Trenne katter stod och apade sig för varandra utanför grinden, men någon apa såg man aldrig till och någon svanslös katt hade de aldrig hört talas om i grannskapet. En av de svarta katterna talade om att spela kläd poker medan en annan gråspräcklig liten krusidull till utropstecken härmade en violinspelande hermelin.

Den tredje och fjärde av de trenne katterna spelade fotboll utan boll och passade snyggt till varandra, turandes om att göra mål mellan grindstolparna. Alltmedan ett fönster på glänt i huset bredvid slängde solkatter vida kring sig och tyckte sig vara som ordentligt i farten medan regnet öste ned bara något femtiotal meter borta i väster. En del moln tävlade i att kasta skuggor över landet och städerna nedanför.

Ylva höll på att sätta skrattet i halsen då hon kom att tänka på en boktitel som hon kom på att hon undrat över. Hon hade inte läst boken tre gånger och hade därför heller ingen som helst aning om vad den handlade om, om det var ett gäng essäer, en roman, thriller eller kanske rentav en barnbok full av rimliga texter. 'Tordyveln flyger i skymningen' var inte bokens titel, så mycket mindes hon.

En hel massa böcker hade hette inte alls så och det var kanske tur det. Fredrika lyfte stjärten från stolen i hörnet av rummet och reste sig från köksbordet i akt och mening att tåga ut ur rummet i ensamt majestät. Hon misslyckades förstås med det eftersom även Ylva följde likt en yster hund med viftande svans, i hennes kölvatten. Den unga kvinnan som hette Ylva gick upp i sitt sovrum och tog sig en lur. Hon ringde en vän för att fråga henne om svaret på vilken bok det kan ha varit hon tänkte på om hon bara presenterade några alternativ att välja mellan. Titlarna var således i tur och ordning följande.

Greven av San Francisco. Var någon den oskyldige? Empirisk dans till följd av finska vinterkriget. När man skyldrar gevär stegrar sig hästarna en man inte alls kan tala med.

Vännen ifråga var inte hemma så hon klädde av sig för att ta sig en lur, få sig en smula sömn. Hon var allt en riktig sjuovare av sig. Då hon äntligen vaknade samma eftermiddag gick hon genast till duschrummet och tog sig en väl förtjänt dusch.

Hon tvålade in sig med duschkrämen varpå hon lät duschens strålar stråla samman på den glatta huden för glatta livet och sjöng för sig själv och en möjligt okänd värld den trettionio verser långa sångens första trenne verser av en gammal ryss som säkert varit död tämligen länge nu.

Vad stycket hette hade hon ingen aning om men det var en ballad om olycklig kärlek längs Moskvaflodens

strand. När hon tvålade till håret en andra gång sjöng sången för väl fjärde gången på sista versen och hon lät dess toner klinga likt tonerna från en banjo, ut mellan väggarna i det lilla kaklade utrymmet. Hon vaknade inte med ett ryck.

Det hela hade bara varit en härligt begärlig dröm. Hon bestämde sig följaktligen för att blott bada, för att spara på vattnet. Hon lade sig i det näst intill tomma karet, hon var ju själv där så riktigt tomt var det ju inte. Varpå hon kände det fyllas med härligt hett vatten. Då hon legat där gott och väl en tjugo minuter utan att vattnet alls börjat plaska på ur kranen, kom hon sig för med att halvt om halvt resa sig upp så bröstet kom åt att beröra hennes knän.

Hon trevade som i blindo efter blandaren och vred på vredet. Ingenting hände. Hon lutade sig bakåt igen och lät sig vila med ryggen mot det kaklade karets borte kortvägg och blundade. Då karet var fyllt till tre fjärdedelar, med såväl henne själv som vattnet, höjde hon upp vänstra foten och med dessa tårs hjälp lyckades hon efter den stora världskonstens alla regler vända vattnets väg och sluta rinna alldeles.

Där låg hon som en smäktande pascha till drottning och lät sig kokas levande likt en kräfta vilken tids* efter annan färgades röd i det livligt kokande vattnet i kastrullen. Hon vaknade alldeles svettig av den häftiga drömmen och lakanen var våta som om det regnat ymnigt inomhus eller som om hon lägrats av sin älskare vilken efter duellens avslutande hugg med värjan i trakten av hennes hjärta, symboliskt försvann ut i den stundande natten.

Oviss fortsättning i akt elva B

*Här undrar poeten ifråga huruvida det verkligen heter 'tids efter annan' eller om det är ett 's' för mye i den meningen, månne?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten